

I TICHÁ, I SILNÁ EXPRESE /ELIŠKA JAKUBÍČKOVÁ, JAKUB STRETTI, JOSEFÍNA DUŠKOVÁ/

Galerie CoCo, Dobruška, 19.8.-1.10.2023

Expresie je spojována s modernismem a jeho důrazem na individualitu a psychický stav, s dekadentní estetikou ošklivosti, s odmítáním estetismu. Umění křičící, umění jako otisk umělce (rozháraného) nitra. Od expresivního projevu očekáváme spontánní, ryze individualistický projev umělce – jedince, který skrze své dílo vyjadřuje navenek svoje pocity, emoce.

Pro takzvaně subjektivní povahu bývají expresivní umělecké projevy kladeny do opozitu jak vůči nějakým kánonem ustálenému výrazu, tak vůči umění minimalismu, konstruktivních tendencí či chladnému konceptu. Současná expresie nemusí zdaleka tyto představy naplňovat. Ve hře je pohyb na škále otevřenosti a uzavřenosti formy a zároveň vedle spontaneity výrazu práce s racionální složkou chuť něco nějak – expresivně – sdělit. To něco však nemusí být ryze spontánní výron pocitu na plátno.

Výstava, otevřená v souběhu s hudebním festivalem Dobrušská brána, představuje tři současné umělce, jejichž expresivní tvorba se potkává právě v tomto momentu převažující otevřenosti formy, ať na pomyslné škále otevřenosti nacházející se od bodu nula někdy více, jindy méně daleko. Zároveň se potkávají v potřebě sdělení, přesahujícího individuální zkušenost. Tvorbu Elišky Jakubíčkové, Josefíny Duškové a Jakuba Strettiho spojuje hledání a nalézání přesahu za osobní rovinu sdělení, vyznačující se silnou výrazovou složkou. Ani u jednoho z trojice však nejde o expresi v důsledku vystřeleného špuntu. Je to jaksi paradoxně expresie s rozmyslem, počítá s účinky barvy, světla, gesta, je svým způsobem kontemplativní, soustředěná, a působící nikoli křikem, ale tichostí, v určitých případech až křehkostí, přitom však pokaždé osobitou silou. I tichá, i silná.

Eliška Jakubíčková patří mezi naše významné současné představitele gestické expresivní malby. Na svých obrazech Eliška Jakubíčková propůjčuje hmotnost nehmotnému a naopak lehkost hmotné realitě. Její plátna s motivy květů, křehkých a pomíjivých nositelů povzbuzujících, povznášejících poselství, vyzařují neobyčejnou sílu, jež nespočívá toliko v jistém monumentálním kaligrafickém gestu, ale v duchovním poselství či přesahu.

Lyrická expresie **Jakuba Strettiho** se zakládá na vnitřních dojmech či asociacích a citlivě prací s barvou. Vychází z tohoto světa, konkrétní zážitky, pocity, vjemy a postřehy malíř transformuje v silné výrazové, osobité, poetické a barvou podmaňující vize. Barva, plocha, linka, expresivní kaligrafický znak. Osobní sdělení se poznenáhlu překlápí do obecného a opět přichází ke slovu přesah. Strettiho metafyzika chápání prostoru a těla se blíží k transcendentálnímu idealismu teosofů.

Uvnitřnění, ztišení a zastavení, která nacházíme u Jakuba Strettiho, se setkávají s tichem soch a objektů či instalací **Josefíny Duškové**. Sochařka, s oblibou pracující s materiály nějakým způsobem nestálými, jako je vosk, molitan, polystyren, vata, pigmenty či popel a především sádra, se dlouhodobě zabývá tématy zrození, růstu, zániku, mizení, rozpadu, konce. Jejich svorníkem je čas, a to čas nejen jako obecná veličina, ale čas vztažený k lidskému životu a jeho klíčovým momentům.

Jako hudba na Dobří, i tiché, i silné. Obrazy na tuto výstavu v nelehkých časech jsou vybírány s vírou v jejich sílu, s důvěrou v krásu, pro jejich potenciál předávat potřebnou naději a i radost.

Výstava se koná v rámci programu 9. ročníku cyklu s názvem MÍSTO PŮSOBENÍ_ DOBRŠ a je oficiálním doprovodným programem Mezinárodního hudebního festivalu DOBRŠSKÁ BRÁNA 2023.

Kurátorka výstavy Lucie Šiklová